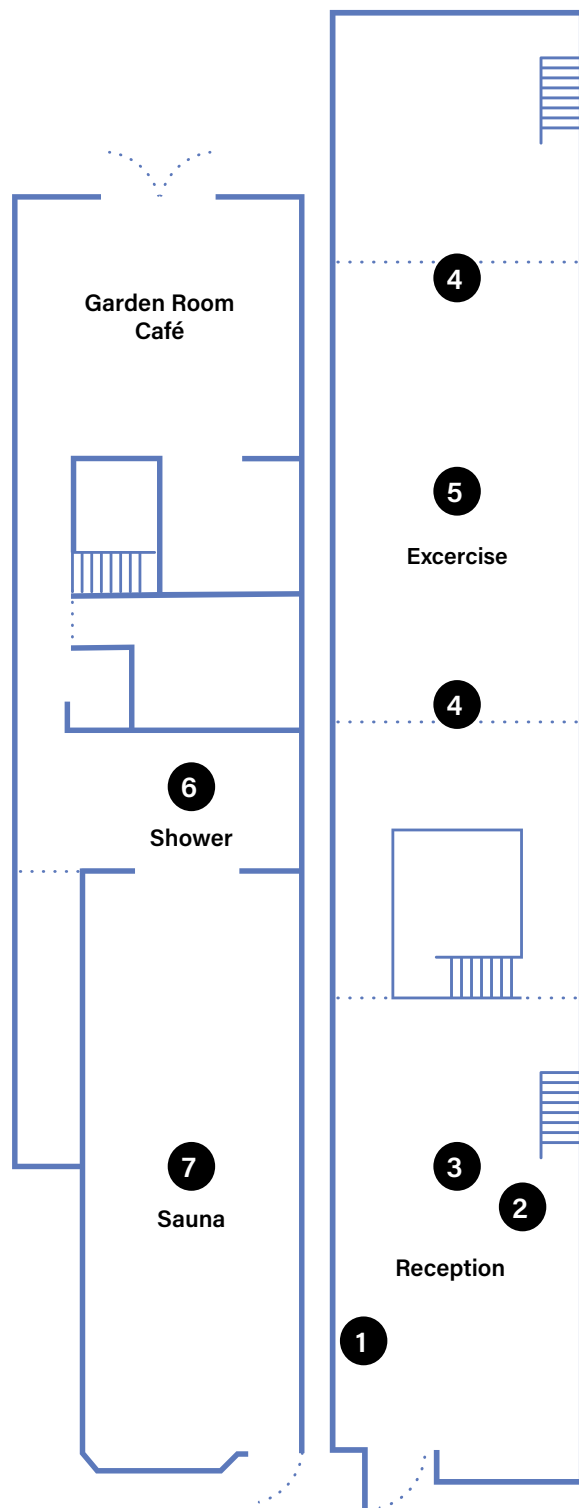

Om je meer inzicht te geven in de ontwikkeling van deze tentoonstelling, delen we een gesprek tussen de kunstenaar en een correspondent. De gesprekspartner was niet bekend met het werk van de kunstenaar en is – net als jij – middels deze dialoog achter de veelal onzichtbare keuzes gekomen die plaatsvonden bij de totstandkoming van dit project, maar ook in het werkproces van de kunstenaar in het algemeen.

Līga Spunde in gesprek met **Lena Bril** Als onderdeel van de tentoonstelling **THE MIND** **THE HEART**

- 1 **The Bin**
3D-geprint resin,
verf, stickers, 2026
- 2 **Exercise of
Playing Dead**
digitale print, 2026
- 3 **Visitor**
3D-geprint resin,
aluminium, verf, 2026
- 4 **Laughing
Without Reason**
Tweekanaals
videoinstallatie
(met animatie),
6:20, 2026
- 5 **Broken Smile**
3D-geprint resin,
verf, staal, 2026
- 6 **Shower**
3D-geprint resin,
aluminium, verf,
geluid, douche-
gordijnen, 2026
- 7 **The Mind,
The Heart**
Videoinstallatie
(met animatie),
8:20, 2026

Līga Spunde

in gesprek met **Lena Bril**

Als onderdeel van de tentoonstelling **THE MIND THE HEART**

Kijk op onze website voor meer informatie over deze
tentoonstelling en andere projecten, of scan de qr-code:

1646.nl

Līga Spunde

Līga Spunde (1990, Riga) staat bekend om haar rijkelijk verhalende en emotioneel geladen installaties die digitale esthetiek combineren met speculatieve fictie, autobiografie en psychologisch onderzoek. Spunde studeerde af aan de Kunstacademie van Letland (BA 2014, MA 2016) en was voormalig student aan de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten in Antwerpen (In Situ3, 2015). Haar werk verkent vaak de fragiele grenzen tussen perceptie en realiteit, vaak weergegeven in digitale prints, video's en sculpturale omgevingen.

Lena Bril

Lena Bril (1992, Amsterdam) is journalist en schrijver, gefascineerd door de worsteling van de mens. Haar essays verschenen in onder andere de Volkskrant en De Groene Amsterdammer. In Trouw geeft ze elke twee weken lezers advies over levensproblemen. In het najaar van 2025 verscheen haar non-fictie debuut *In Therapie*, een journalistiek boek dat de vraag waarom zoveel mensen hulp bij een therapeut of coach onderzoekt. Via haar Substack-nieuwsbrief houdt ze duizenden lezers op de hoogte van haar zoektocht naar innerlijke rust: lenabril.substack.com

28 maart 2026

Beste Līga,

Ik vind de thema's waarmee je werkt geweldig. Het is zo'n opluchting – en het verlicht ook mijn eenzaamheid – om te ontdekken dat zoveel andere kunstenaars en schrijvers over dezelfde vragen nadenken als ik.

De afgelopen jaren heb ik veel nagedacht over de vraag: wat zijn emoties? En waarom is het zo moeilijk om ze authentiek te voelen, op een manier die echt als mijn eigen gevoel aanvoelt? Mijn therapeut vraagt me altijd om mijn gevoelens te benoemen, en wanneer ik aarzelend 'verdrietig?' of 'bang?' zeg, voel ik me een bedrieger. Het voelt nep, ver verwijderd van wat ik werkelijk voel. Hoe komt dat denk je?

Er gaat altijd iets verloren wanneer je gevoelens in woorden probeert uit te drukken. Dit geldt met name wanneer gevoelens functioneel moeten zijn – om te communiceren wat je nodig hebt, wat je persoonlijke doelen zijn. Dat soort gevoelens voelen niet verbonden; ze voelen individualistisch aan. Misschien is dat wel waarom ik het zo moeilijk vind om ze echt te voelen. Het voelt alsof ze slechts als middel dienen, en daarom niet oprecht zijn.

Vorige week sprak ik met journalist Michael Pollan. Hij schreef een boek over bewustzijn. Hij wilde een coherent antwoord vinden op de vraag: wat is bewustzijn? Hij concludeerde dat er geen antwoord is en dat juist het niet-weten de schoonheid van de vraag vormt. Hij vertelde me ook dat we gevoelens al zo lang onderschat hebben. We dachten: "Ik denk, dus ik ben". Maar bewustzijn gaat veel meer over voelen. "Ik voel, dus ik ben" is een veel nauwkeurigere omschrijving.

AI-tools kunnen denken – misschien zelfs beter dan wij. Maar ze kunnen niet voelen zoals wij, omdat ze kwetsbaarheid niet op dezelfde manier ervaren. Ze hebben geen sterfelijk lichaam, en daarom zijn hun gevoelens altijd vrijblijvend en dus nooit echt.

Waarom is het zo moeilijk om te voelen, terwijl voelen juist is wat ons menselijk maakt? Moeten we opnieuw leren voelen, en zo ja, hoe? Welke krachten in de samenleving leiden ons af van onze ongefilterde emoties?

Ik probeer mijn gevoelens terug te vinden, ze weer deel te laten uitmaken van wie ik ben. Maar het is moeilijk. Het verstand is altijd comfortabeler, makkelijker toegankelijk. Hoe beleef jij je emoties? Heb je een oefening om je gevoelens te beheersen? Hoe gebruik je je emoties in je werk, hoe zet je je verstand uit? En wat denk je dat het voelen op dit moment zo moeilijk maakt?

Ik ben benieuwd naar jouw gedachten hierover.

Liefs,
Lena

2 april 2026

Beste Lena,

Wat fijn om van je te horen! Dank je wel voor het delen van je gedachten, je vriendelijke woorden en je vele belangrijke vragen!

Ik moet zeggen dat ik erg genoten heb van je artikel *Empathie is een probleem*. Ik vind dat je de complexiteit van dit onderwerp heel goed hebt weergegeven. Ik vind het fascinerend hoe emoties – of het onvermogen om ze te voelen en te begrijpen – actief aanwezig zijn in politiek, economie en andere structuren die onze geest en samenleving vormgeven, en hoe ze vaak worden verdraaid om compleet andere standpunten te dienen en te rechtvaardigen. Het zet me echt aan het denken: hoe komt het dat deze persoonlijke menselijke superkracht – voelen en empathie tonen voor anderen – zo geïnstrumentaliseerd is en in veel opzichten verkeerd begrepen wordt? Maar ik denk dat misverstanden een natuurlijk onderdeel zijn van relaties en communicatie. Wat je schrijft over de authenticiteit van je eigen gevoelens is erg interessant. Het doet mij beseffen dat ik bijna nooit twijfel aan mijn gevoelens an sich – als ik ze voel, zijn ze zó echt! Wat ik meestal wel in twijfel trek, is de reden erachter.

Wat je beschrijft klopt helemaal – het is ongelooflijk moeilijk om gevoelens over te brengen, en soms haalt het onder woorden brengen ervan niet alleen iets weg van de gevoelens zelf, maar creëert het ook misverstanden. Het doet me denken aan voice recordings die ik onlangs voor een videoproject heb gemaakt. Ik had een heel duidelijk beeld van de uitdrukkingen en emoties bij bijna elke zin, maar ik worstelde met de precieze manier waarop ik ze moest overbrengen. Na verschillende pogingen met de stemactrice, waarbij ik beschrijvingen gebruikte als 'iets vrolijker' of 'verdrietig en moe', realiseerden we ons dat deze zinnen mijn intentie niet goed overbrachten – want 'iets vrolijker' kan voor iemand anders iets heel anders betekenen. Het werkte veel beter toen we begonnen te verwijzen naar specifieke ervaringen in plaats van emoties te benoemen. Dat zorgde veel sneller voor wederzijds begrip. Uiteindelijk werd de hele ruziescène opgenomen na mijn verzoek: "doe het op de Letse manier."

De vragen die je stelt, zijn dezelfde vragen waar ik de laatste tijd steeds weer op terugkom. En in zekere zin zijn het juist deze vragen die me ertoe hebben aangezet deze tentoonstelling te maken.

Ik moet toegeven dat ik altijd al erg emotioneel ben geweest – een echte *drama queen*. Tot nu toe heb ik nooit echt moeite gehad met het voelen van emoties; mijn uitdaging was eerder om ze te beheersen.

Maar de laatste tijd – en met de laatste tijd bedoel ik al jaren – heb ik gemerkt dat ik niet meer zoveel voel, ondanks dat ik dagelijks aan zoveel emotioneel geladen content wordt blootgesteld. En het lijkt erop dat veel mensen dit herkennen.

Als ik nadenk over wat voelen tegenwoordig zo moeilijk maakt, vraag ik me af of het misschien precies is wat ik net zei: die constante oververzadiging die we elke dag ervaren. Wat denk jij?

Hartelijke groeten uit Riga!

Līga

13 april 2026

Beste Līga,

Dank je voor je mail. Wat je schreef over voice coding en voice recordings is mij bijgebleven: het idee dat je iets kunt manipuleren om 'vrolijker' of 'minder vrolijk' te laten klinken, en hoe dat uiteindelijk mislukt omdat geluk voor iedereen iets anders betekent. Er zit iets bijna tragikomisch in: de poging om een emotie te standaardiseren die van nature weerstand biedt aan standaardisatie.

Het deed mij denken aan een gesprek dat ik ooit had met cultuurpsycholoog Batja Mesquita. Haar onderzoek daagt een van de diepst gewortelde aannames in de westerse emotiewetenschap uit: dat emoties universele, biologisch vastgelegde verschijnselen zijn die van binnenuit worden geactiveerd en vervolgens naar buiten worden geuit. Alsof er een essentiële kern is, een soort ware woede of ware droefheid, die wacht om geactiveerd te worden. Mesquita beweert daarentegen dat emoties geconstrueerd zijn. Cultureel, relationeel, situationeel. De manier waarop jij de ervaring van geluk beschrijft, is niet hetzelfde als hoe iemand in Japan dat zou doen – en die verschillen tussen culturen zijn vaak veel groter dan de verschillen binnen culturen.

Wat mij het meest opviel in haar gedachtegang, is het onderscheid tussen emoties als iets dat zich binnenin een persoon afspeelt en emoties die zich tussen mensen afspelen. In meer gemeenschapsgerichte culturen (zoals Japan) zijn emoties per definitie relationeel. Ze gaan niet vooraf aan de ontmoeting, maar ontstaan eruit. Ik vind die benadering veel eerlijker en dichter bij hoe ik mijn emoties daadwerkelijk ervaar.

Wat je schreef over de moeilijkheid om emoties in taal te vatten – en hoe die kloof onvermijdelijk tot miscommunicatie leidt – spreekt mij erg aan als een structurele voorwaarde voor echte intimiteit. Het is volgens mij ook een bewijs voor een meer relationele kijk op emoties.

Ik moest lachen om je beschrijving van 'drama queen.' Ik werd vroeger ook zo genoemd. In mijn familie was het een soort oordeel – iets waar mijn ouders naar grepen als ik te veel was: te aanwezig, te veel emotionele ruimte in beslag nam. Ik heb nagedacht over hoe vreemd die dynamiek is: hoe mensen die intens voelen zo snel als overdreven worden bestempeld. Alsof een sterk gevoel automatisch een act is, een eis. Terwijl ik nu juist iets oprecht interessants en bewonderenswaardigs vind in mensen die zichzelf toestaan te voelen zonder meteen te proberen te beheersen, te rationaliseren of in te perken wat er in hen opkomt.

Voor mij was toegang tot mijn eigen emoties geen vanzelfsprekendheid. Het heeft jaren geduurd, en veel therapie. En nu voel ik meer dan ooit tevoren. Tegelijkertijd herken ik wat je beschrijft – die onophoudelijke stroom van beelden en emoties, de manier waarop de hedendaagse media een soort emotionele verzadiging teweegbrengt die je paradoxaal genoeg juist minder laat voelen.

Ik heb gemerkt dat sinds ik minder tijd op mijn telefoon doorbreng en bijna helemaal gestopt ben met het kijken van series en films, mijn emotionele waarneming scherper is geworden. Als ik nu lees, voel ik de innerlijke wereld van de personages veel preciezer. Alsof er weer ruimte is. Ik vraag mij af of wat wij emotionele overbelasting noemen, minder een psychische aandoening is dan een ecologische – een kwestie van wat wij toelaten in onze aandacht en wat wij beschermen.

Ik ben erg benieuwd naar je werkproces. Hoe laat je gevoel en intuïtie daarin een rol spelen – probeer je ze te vatten, te begrijpen? Of laten ze je gewoon leiden zonder ze te analyseren? En hoe ga je om met negatieve emoties tijdens het proces? Als ik een boek schrijf, kunnen angst en frustratie een hele dag in beslag nemen. Ik ben altijd benieuwd hoe andere makers hiermee omgaan.

Ik denk ook vaak na over de positie van de kunstenaar in dit specifieke mediatijdperk. Emoties lijken overal te zijn, het is een soort betaalmiddel geworden. Waar positioneert jouw werk zich daarin? Wat zie jij als jouw rol als kunstenaar, en wat denk je dat kunst daadwerkelijk kan doen te midden van al die ruis?

En nog één ding – gezien alles wat we tot nu toe besproken hebben: wat maakt je op dit moment gelukkig? En hoe zou je geluk omschrijven zoals dat in Riga wordt gezien, wat betekent het om een gelukkig leven te leiden in jouw cultuur? Waar moet je geluk vinden en hoe ziet 'het goede leven' eruit? En voelt dat 'goede leven' voor jou echt aan, of is het iets wat kapitalistische systemen je opleggen?

Soms lijkt het in Nederland wel zo: geluk is genieten en/of iets wat je kunt kopen. Maar op meer optimistische dagen zie ik dat we diep van binnen allemaal best weten dat wat ons echt gelukkig maakt - of in ieder geval betekenis geeft: zorgen.

Ik kijk uit naar je antwoord (en voel je vooral niet verplicht om al mijn vragen te beantwoorden! Als je iets heel anders wilt delen: ik laat me graag verrassen door je creatieve geest).

Liefs,
Lena

16 april 2026

Beste Lena,

O ja, die worsteling om de precieze mate van een emotie te communiceren is inderdaad tragikomisch. Het klopt helemaal wat je zegt over hoe we ervan uitgaan dat we weten hoe 'echte' emoties voelen, alsof ze alleen maar benoemd of geactiveerd hoeven te worden. Het is grappig om je dat voor te stellen.

Het is interessant om nu, na het lezen van Batja Mesquita's ideeën – dat emoties wellicht iets zijn dat zich tussen mensen afspeelt in plaats van in henzelf – terug te kijken op de situatie met de geluidsopname. Ik ben het daar volledig mee eens, het verklaart deze innerlijke strijd zo goed.

Eigenlijk is deze relatie – tussen het rationele en het emotionele – een ander thema dat ik in de tentoonstelling aansnijdt. Op de een of andere manier wordt rationeel denken in onze maatschappij nog steeds veel meer gewaardeerd dan emotioneel zijn. Natuurlijk hangt dit nauw samen met kapitalistische ideeën over productiviteit en meetbare resultaten, maar ik blijf me afvragen: is dat altijd zo geweest?

Ik denk dat dit vooral interessant wordt in de context van creatief werk. Je zegt dat emoties een soort betaalmiddel zijn geworden, en toch wordt er van kunstenaars, schrijvers en muzikanten nog steeds verwacht dat ze productief, effectief, gedisciplineerd en punctueel zijn. We moeten ook gevoelig en emotioneel zijn, en hoewel het natuurlijk mogelijk is om beide te combineren, kan het vinden van een balans tussen deze twee eisen behoorlijk lastig zijn. Ik vraag me af hoe dat zich verhoudt tot de vrijheid van creativiteit, spontaniteit en een vrije geest? Ik ben benieuwd naar jouw mening hierover.

Tijdens mijn creatieve proces ben ik altijd op zoek naar iets – een verhaal, een situatie – alles wat me emotioneel raakt en sterk genoeg is om me het gevoel te geven dat ik er iets over te zeggen heb. Vanaf dat moment begin ik het vaak te analyseren. Ik vind het eigenlijk leuk om de juiste personages of situaties te vinden om bepaalde gevoelens uit te drukken. Het is bijna alsof ik op zoek ben naar de juiste woorden om een emotie te benoemen, maar dan met behulp van visuele referenties.

Wat ik interessant vind, is dat mijn interpretatie – het gebruik van een specifiek personage om een situatie te beschrijven – mensen vaak juist helpt om zich makkelijker met het werk te identificeren. Ik denk dat dit aansluit bij wat je eerder noemde: dat onze emoties worden gevormd door cultuur en ervaringen. Het zet mij ook aan het denken over hoe het delen van kant-en-klare GIF's met vrienden soms emoties, of zelfs gedachten, veel preciezer kan overbrengen dan woorden.

Als ik kon, zou ik nu wat kattenfoto's met je delen als antwoord op je vraag wat me gelukkig maakt in Riga :) Ze maken alles echt een stuk leuker! Maar als ik aan Letlanders in het algemeen denk, zou ik zeggen dat we gelukkig worden van de natuur – buiten de stad, in een bos of in een tuin. En eerlijk gezegd kan ik mij daar heel goed in vinden - als ik een vrij moment heb, zonder deadlines of stress, spring ik het liefst in mijn auto en ga ik een stukje wandelen langs de kust. Dat maakt mij ook blij, het helpt om even te ontspannen.

Wat maakt jou een beetje gelukkiger?

Hartelijke groeten uit het warme Riga!
L.

18 april 2026

Beste Līga,

Ik heb veel nagedacht over je vraag waarom we sinds de Verlichting rationaliteit zoveel meer zijn gaan waarderen dan emoties. Wat je schrijft over kapitalisme en productiviteit spreekt mij erg aan, maar het lijkt ook een vreemde paradox te bevatten. Enerzijds wordt van ons verwacht dat we rationeel, beheerst en efficiënt zijn. Anderzijds lijkt datzelfde systeem voortdurend een beroep te doen op – en misschien zelfs te stimuleren – onze emoties tot consumeren aan te zetten.

Ik las onlangs een boek van sociologe Eva Illouz, waarin ze beschrijft hoe gevoelens als ontevredenheid, jaloezie of teleurstelling economisch productief kunnen worden gemaakt. Deze emoties creëren een gevoel van tekort, dat we vervolgens proberen op te vullen door iets te kopen. Als je bijvoorbeeld bang bent je status te verliezen, koop je misschien ambachtelijk zuurdesembrood; of als je wrok of afgunst voelt tegenover een oudere generatie die zich een huis kon veroorloven, kan die teleurstelling worden omgezet in kleine luxeartikelen – zoals een dure handzeep – als een manier om iets veel groters te compenseren dat buiten je bereik lijkt te liggen. Het is alsof je een gevoel van controle of voldoening kunt kopen – al is het maar tijdelijk.

Daardoor voelt de hiërarchie tussen rationaliteit en emotie enigszins leeg aan: we doen alsof rationaliteit de boventoon voert, terwijl we in werkelijkheid voortdurend door onze gevoelens worden geleid.

Het zet me aan het denken of het überhaupt zinvol is om rationaliteit hoger te waarderen. In die zin ben ik het eens met filosoof David Hume, die schreef: “De rede is - en hoort ook niet meer te zijn dan - de slaaf van de hartstochten.” Misschien begint alles wel met een gevoel, en komt het denken pas daarna. Ik merk bij mezelf dat ik vaak emotioneel geraakt moet worden door iets voordat ik erover kan schrijven of nadenken.

Wat je schrijft over je creatieve proces vind ik erg interessant – dat je begint met iets dat je emotioneel raakt en vervolgens overgaat tot analyse en vormgeving. Ik vroeg mij af: verandert dat analytische proces ooit je oorspronkelijke gevoel? Kom je soms ergens anders uit dan waar je begonnen bent?

En hoe verhoudt dit zich tot externe factoren voor jou? In hoeverre komt je motivatie van binnenuit, en in hoeverre wordt die beïnvloed door deadlines, geld of verwachtingen van buitenaf? Ik vind het moeilijk om die twee duidelijk van elkaar te onderscheiden. Werken zonder deadline voelt voor mij bijna als onmogelijk. Alles wordt te groot, te open, te onduidelijk. Tegelijkertijd verlang ik naar de vrijheid die jij beschrijft: ruimte om te dwalen, te reflecteren, zonder directe druk. Maar ik weet niet zeker hoe je die ruimte daadwerkelijk creëert.

Wat je zei over beelden en situaties als manier om emoties over te brengen, is mij ook bijgebleven. Het voelt als een soort vrijheid – niet beperkt zijn tot taal alleen. Schrijven voelt soms beperkend, omdat woorden iets zo snel kunnen vastleggen of juist afzwakken. Denk je dat beelden dichter bij een ‘pure’ emotie komen, of is dat ook een constructie?

Jouw beschrijving van geluk – in de natuur zijn, buiten zijn, aan zee – sprak mij ook erg aan. Het voelt heel anders dan hoe geluk vaak in Nederland wordt gedefinieerd. Hier lijkt

het nauw verbonden met succes: een goede opleiding, een huis, een interessante carrière, een kerngezin. En ook met ‘gezelligheid’, wat bijna altijd iets sociaals, knus en gedeeld met anderen betekent. Maar dat beeld van een goed leven kan ook behoorlijk beperkend aanvoelen.

Als ik nadenk over wat mij gelukkig maakt, kom ik tot twee niveaus. Op een heel basaal niveau: in de zon zitten met een boek dat mij echt boeit. Dat is waarschijnlijk het moment waarop ik mij het meest mezelf voel. Op een abstracter niveau schuilt geluk in het idee een leven te leiden dat ik zelf heb gekozen. Maar zelfs dat zet mij aan het denken. Het klinkt alsof het leven controleerbaar is en dat ik zelf verantwoordelijk ben voor mijn succes. Hoeveel van dat verhaal over het ‘gelukkige leven’ is werkelijk van mijzelf, en hoeveel wordt gevormd door de verwachtingen om mij heen?

En tot slot: ik ben het helemaal met je eens over katten. Stuur mij alsjeblieft een katten-GIF :) Ik heb er zelf ook een, en ik merk dat zulke simpele plaatjes mij soms meteen uit mijn gedachten kunnen halen. Misschien is dat ook wel een soort taal.

Ik ben erg benieuwd naar je mening en of je werkproces je gevoelens over een onderwerp ooit beïnvloedt.

Hartelijke groet,
Lena

P.S. Dit is mijn kat, heerlijk aan het genieten van de zon:

26 april 2026

Beste Lena,

Je brengt zoveel interessante onderwerpen ter sprake dat het moeilijk is om te kiezen waar te beginnen :)

Ik ben het helemaal met je eens dat de relatie tussen het rationele en het emotionele vol paradoxen zit. De manier waarop het kapitalisme onze emoties heeft leren mobiliseren – om consumptie te stimuleren, om voldoening te beloven, of een gevoel van controle, zoals jij beschrijft – is zowel fascinerend als heel verontrustend.

Paradoxen zijn eigenlijk iets waar ik mij ook erg tot aangetrokken voel in mijn eigen werk. In mijn creatieve proces zorgen onderzoek en analyse vaak voor nieuwe lagen – ik geniet er echt van om onverwachte verbanden te ontdekken die een speelse wending aan een project kunnen geven. Tegelijkertijd kan het best een uitdaging zijn om al deze elementen samen te brengen zonder te ver af te dwalen van het oorspronkelijke idee en gevoel. In momenten van twijfel of verwarring probeer ik terug te keren naar die eerste impuls, de oorspronkelijke emotionele kern – en mezelf af te vragen of de nieuw ontdekte details die kern werkelijk versterken, of juist afleiden. Ik weet zeker dat je bekend bent met het concept van 'kill your darlings' – het is ook een belangrijk onderdeel van mijn proces. Ik moet toegeven dat minimalisme en bescheidenheid niet mijn sterkste kant zijn als het om mijn kunst gaat – ik wil vaak te veel dingen doen, maar als ik moet kiezen, probeer ik me altijd te concentreren op wat het werk het beste dient en wat trouw blijft aan het oorspronkelijke gevoel erachter.

Haha, ik verlang ook naar dat soort vrijheid – om rond te dwalen, na te denken, zonder directe druk. Maar in de praktijk gebeurt dat zelden. Ik herinner me dat mijn pianoleraar mij na mijn eindexamen vertelde: "Jij bent de minst getalenteerde van je zussen, maar met je werk heb je het meest bereikt." Misschien is die opmerking mij meer bijgebleven dan ik besepte, maar ik denk dat ik het ook kan relateren aan mijn eigen werk. Voor mij voelt het maken van kunst vaak als een proces dat gebaseerd is op doorzettingsvermogen en inspanning, in plaats van iets dat simpelweg voortkomt uit inspiratie of geluk. Maar, om eerlijk te zijn, dat is niet helemaal waar – ik experimenteer zo veel dat een bepaalde dosis geluk meestal cruciaal is voor het succes van mijn werk.

Maar als ik bedenk hoe beelden tegenwoordig functioneren als een soort taal – vooral op sociale media – dan heb ik het gevoel dat ze soms dichterbij een 'pure' emotie kunnen komen dan woorden. Tegelijkertijd denk ik dat het ook sterk afhangt van het soort taal dat we gebruiken. Misschien zouden we, als we allemaal alleen via poëzie zouden communiceren, nog dichterbij de bron van de emotie komen.

Oh, wat fijn om je kat zo van de zon te zien genieten, dat is de perfecte manier om de dag door te brengen. Wij zouden hetzelfde moeten doen, het is ZONdag! Groetjes van mijn katten, Auseklis en Justs – zij zien er ook heel gelukkig uit op deze foto.

Zonnige groeten uit Riga,
L.

1 mei 2026

Beste Līga,

Jouw fascinatie voor paradoxen is mij bijgebleven. Er schuilt iets onrustwekkends in – een gevoel dat er iets niet helemaal klopt, en dat deze spanning iets onthult over hoe we denken, werken en misschien zelfs leven.

Wat je beschrijft over het leggen van verbanden klinkt heel herkenbaar. Tijdens het schrijven blijven ideeën zich aandienen en hechten zich bijna automatisch aan elkaar, terwijl de oorspronkelijke gedachtegang langzaam naar de achtergrond verdwijnt. Die wrijving tussen controle en afwijking lijkt onvermijdelijk, en misschien zelfs essentieel.

Ik ben benieuwd hoe dit in jouw tentoonstelling vorm heeft gekregen. Niet alleen conceptueel, maar ook als beleving: wat het oproept, welke emotionele kern er naar voren komt en welke gedachten het bij de kijker teweegbrengt.

Onze gesprekken hebben mij veel geleerd: over emotie, over het maakproces, over de voortdurende spanning tussen vrijheid en deadlines. En, niet te vergeten, over je katten.

Ik kijk ernaar uit je werk te zien.

Hartelijke groet,
Lena

2 mei 2026

Beste Lena,

Veel dank voor je lieve woorden en voor het delen van je gedachten en reflecties. Ik heb erg genoten van onze uitwisseling. Het heeft zoveel nieuwe perspectieven gecreëerd en ik heb het gevoel dat er nog vele gesprekken zullen volgen.

Ik hoop echt dat ik met mijn werk meer aandacht kan vragen voor onze emoties – hun complexiteit en belang – vooral in deze vreemde en turbulente tijden waarin we leven. We zullen zien :)

Groeten uit het zonnige Riga,
Līga